

Fra hjem til hjem – et prosjekt om å flytte hjemmefra for å leve selvstendig

Å flytte hjemmefra for første gang er noe de fleste unge voksne ser frem til. Det går som regel bra, selv om den første boligen kan være en hybel på 10 kvadratmeter. For unge voksne med utviklingshemming – som har store og sammensatte vansker, er flytting fra foreldrehjemmet vanligvis en lang og komplisert prosess med mange involverte parter.

I regional seksjon psykiatri og utviklingshemming/autisme ved Oslo universitetssykehus, der jeg har arbeidet i snart 31 år, har vi over flere tiår erfart at flytteprosesser for våre pasienter kan ta opptil flere år, noen ganger mer enn 5-6 år. Det finnes svært lite forskning på området, spesielt om brukererfaringer hos denne gruppen. Studier som finnes, omfatter foreldreerfaringer. Det ble derfor tatt et initiativ for to år siden for å samle data til et forskningsprosjekt om temaet. Vi kalte det for Fra hjem til hjem. Tittelen er lånt fra et tidligere prosjekt i voksenhabilitering i helse Sør-Øst.

Nå er alle data samlet inn og i dette temanummeret vil vi presentere noen av funnene. Artikkelen belyser til sammen erfaringer fra brukerne selv, fra pårørende, og fra fagpersoner i spesialist- og kommunale tjenester. To artikler om erfaringer om å flytte hjemmefra til gruppebolig for seks unge voksne som kjenner hverandre godt, og deres familier har tidligere vært publisert SOR Rapport (Fredriksen mfl., 2025; Augustin, Fredriksen og Bakken, 2025). Begge artiklene beskriver vellykkede flytteprosesser for unge voksne med IF uten tilleggsvansker. I dette nummeret av SOR Rapport beskrives flytteprosesser for brukere med store og sammensatte vansker – hvor flytteprosesser har vært lange og kompliserte.

Trine Lise Bakken
GJESTEREDAKTØRER

